

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2008, čj. KUJI 20793/2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2008, čj. 57 Ca 30/2008 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2008, čj. 57 Ca 30/2008 - 35, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Světlá nad Sázavou (správní orgán I. stupně) ze dne 12. 12. 2007 byl žalobce uznán vinným z porušení povinnosti dané § 4 písm. a), b) a § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), čímž se měl dopustit přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Oba správní orgány ve svých rozhodnutích vyšly z toho, že dne 4. 8. 2007 jel žalobce osobním motorovým vozidlem značky Dacia Logan po silnici 2. třídy č. 347 ve směru jízdy od Humpolce. V 16:55 hod. žalobce v důsledku nedodržení bezpečnostní vzdálenosti nedobrzdlil

své vozidlo a narazil v pravotočivé zatáčce v km 14,211 před obcí Závadkovice do před ním jedoucího osobního motorového vozidla značky Ford Focus řízeného A. V.. A. V. byl nucen brzdit, aby se vyhnul kolizi s dívkou na kolečkových bruslích. Dívku předjet nemohl, neboť v protisměru jel traktor. Oba správní orgány rovněž shrnuly, že komunikace byla v tomto místě dvoupruhová, široká 5,2 m a po obou jejích stranách se nacházely vzrostlé stromy. Ke zranění nedošlo, alkohol byl vyloučen přístrojem Dräger. Až do chvíle dopravní nehody byla obě motorová vozidla po technické stránce v pořádku.

[3] Správní orgány při rozhodování vycházely ze spisového materiálu Policie ČR, Dopravní Inspektorát Havlíčkův Brod, čj. ORHB-866/DN-PK-2007, a to zejména z oznámení o přestupku, protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu, fotodokumentace místa dopravní nehody a výpovědi účastníků. Navíc byl proveden důkaz svědeckou výpovědí řidiče traktoru zn. Class, který jel ve stejnou dobu po téže silnici v opačném směru.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že námitky žalobce jsou důvodné, neboť nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci. V provedeném řízení nebylo prokázáno, zda se žalobce přestupku skutečně dopustil. Nebylo totiž zjištěno, zda řidič Fordu A. V. nezpůsobil žalobci překážku náhlou. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně sice provedl orientační výpočet rychlosti, ze kterého dovodil, že žalobce nedodržel bezpečnostní vzdálenost, ale jelikož se v tomto případě jednalo o spornou věc, měl se k věci vyjádřit znalec.

II.

Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti

[5] Proti výše uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že ji podává z důvodů vymezených v §103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel předně stručně rekapituluje skutkový stav a rozhodnutí krajského soudu, které je dle jeho názoru v rozporu se zákonem a zároveň pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Správní řízení nebylo dle stěžovatele stíženo žádnou vadou, která by mohla být důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí. Závěr krajského soudu, že řidič Fordu způsobil zastavením svého vozidla překážku náhlou, a proto se žalobce nedobrzdním svého vozidla přestupku nedopustil, považuje stěžovatel za nelogický a nemající oporu v zákoně. Stěžovatel zastává názor, že fakt, že žalobce nedodržel bezpečnostní vzdálenost, automaticky vyplývá ze skutečnosti, že své vozidlo včas nedobrzdil. Doplnění dokazování považuje stěžovatel za zcela nadbytečné, neboť odpovědi na otázky, kterými by se měl znalec zabývat, jednak nemají vliv na posouzení, zda byl přestupek spáchán, jednak některé nelze ani zjistit.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že v řízení, které předcházelo rozhodnutí, jež krajský soud zrušil, byly provedeny všechny důkazy, které mohly přispět k dostatečnému objasnění skutkového stavu a že byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení otázky odpovědnosti za spáchaný přestupek. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku rozsahu dokazování nutného ke zjištění stavu věci a neměl tedy dostatek důvodů pro zrušení stěžovatelova rozhodnutí. Proto je rozsudek též nepřezkoumatelný. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[7] Žalobce ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že stěžovatel bez jakéhokoliv zdůvodnění neprovedl jím navržené důkazy a řádně se nevypořádal s uplatněnými námitkami. Tím se žalobce ztotožnil s argumentací krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku. Dle názoru žalobce nebyly řádně zjištěny příčiny dopravní nehody, neboť provedené dokazování není dostatečné. Žalobce se odmítá ztotožnit s názorem, podle kterého by měl být viníkem dopravní nehody každý, kdo narazí do před ním jedoucího vozidla. Dle jeho názoru je smyslem § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu trestat toho, kdo narazí do před ním jedoucího vozidla výlučně z důvodu nedodržení bezpečnostní vzdálenosti. Účelem tohoto ustanovení je zajistit, aby řidič dodržel bezpečnostní vzdálenost a měl tak možnost vyhnout se srážce. Pokud tedy řidič narazí do před ním jedoucího vozidla, přestože dodržel bezpečnostní vzdálenost, nemůže se jednat o porušení výše citovaného ustanovení. Dále žalobce uvádí, že stěžovatel vůbec nezkoumal délku brzdné dráhy či další okolnosti, které by prokázaly skutečnou vzdálenost vozidel, a byla tak objasněna příčina dopravní nehody. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[8] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění rozsudku krajského soudu nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným, jak tvrdí stěžovatel, nicméně je založeno na nesprávných právních závěrech [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jak je rozvedeno níže.

[11] Jelikož krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k právnímu závěru, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, pokládá Nejvyšší správní soud za nutné zhodnotit, zda byl před správními orgány skutkový stav zjištěn dostatečně.

[12] Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na toto ustanovení navazuje § 50 odst. 3 stejného zákona, který stanovuje povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, ve kterém je ukládána povinnost, jako například v tomto případě zaplacení pokuty, je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu tuto povinnost ukládá. Pokud je tedy o věci jakákoliv pochybnost, má správní orgán ze zákona povinnost tuto pochybnost vyvrátit, ať už je to ve prospěch či v neprospěch obviněného.

[13] K tomu nutno především upozornit na závěry judikatury, podle níž jakkoliv lze soubhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí, nelze z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení a ani ze strany účastníků řízení nejsou vzneseny návrhy na další dokazování, jsou povinny pokračovat v pořizování dalších podkladových dokumentů. Takovéto tvrzení postrádá logiku, protože v konečném důsledku by mohlo znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 2 As 93/2006 - 84, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz).

[14] Z obsahu správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti, které činil žalobce v průběhu řízení před krajským soudem předmětem sporu: zda bylo místo nehody přehledné (viz bod [15] níže), zda vozidlo Ford Focus řízené A. V. v zatáčce pouze přibrzdilo či úplně zastavilo (viz bod [16] níže), zda svítila jeho brzdová světla (viz bod [17] níže), jaká byla rychlost žalobcova vozidla (viz bod [18] níže), a konečně zda žalobce dodržel při jízdě za vozidlem Ford Focus bezpečnostní vzdálenost (viz body [19] násl. níže). K těmto otázkám také zavázal krajský soud stěžovatele provést další dokazování znaleckým posudkem.

[15] Dle názoru Nejvyššího správního soud odůvodnění rozhodnutí stěžovatele co se týče viditelnosti na místě nehody není rozporuplné ani nesrozumitelné. Stěžovatel ve svém rozhodnutí blíže popisuje viditelnost na místě nehody, kterou na základě výpovědi řidičů a fotodokumentace založené ve správním spise vyhodnotil jako dobrou. Zároveň zmiňuje, že „[v]ýhledové poměry řidičů byly v daném místě poněkud sníženy dopravně technickým stavem komunikace (pravotočivá zatáčka) a výhled za zatáčku byl omezen vzrostlou kukuřicí [...]“, z „fotodokumentace je však zřejmé, že v daném místě do komunikace žádná vegetace omezující rozhled řidičů nezasahovala“. K tomu stěžovatel v rozhodnutí uzavírá, že pokud snad žalobce „subjektivně považoval daný úsek komunikace za nepřehledný, měl této skutečnosti přizpůsobit způsob jízdy, zejména její rychlost a volbu bezpečné vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem“. Tento právní názor vyplývající z provedených důkazů je korektní. Nelze tedy vyzývat stěžovatele k doplnění důkazů o znalecký posudek, zda snad měla vegetace kolem komunikace vliv na přehlednost situace, jak požaduje ve svém rozsudku krajský soud. Takovýto znalecký posudek o dva roky staré situaci nejenom že není možný, ale navíc by s ohledem na povahu rozhodnutí stěžovatele neplnil ani žádnou roli a byl by tak v podstatě zcela zbytečný. Stěžovatel totiž ve svém rozhodnutí vychází z dostatečně odůvodněného závěru, že z pozice žalobce nebyla viditelnost nikterak snížena, a pokud to snad žalobce subjektivně pociťoval jinak, měl tomu přizpůsobit rychlost jízdy a vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním.

[16] Skutečnost, zda vozidlo Ford Focus v zatáčce přibrzdilo či úplně zastavilo, není podle názoru Nejvyššího správního soudu podstatná, neboť právní závěr stěžovatele vychází z § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, že „řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním“ (s. 6 rozhodnutí stěžovatele, zvýraznění doplněno). Navíc pro závěr, že v daném případě vozidlo Ford Focus nezastavilo, ale toliko přibrzdilo, svědčí nejen výpověď řidiče vozidla Ford, ale též výpověď řidiče protijedoucího traktoru. Pokud žalobce zdůrazňuje, že traktor jel v protisměru, a tedy jeho řidič nemohl jednoznačně celou situaci vidět, je takováto námitka zjevně nelogická, neboť právě v protisměru měl traktorista možnost celou situaci vidět jako svědek nejlépe (na rozdíl od dívky na kolečkových bruslích, která v daném okamžiku nehodu přímo nesledovala, neboť se snažila vozidlům vyhnout, otočila se a v daném okamžiku se tak tato nehoda stala přímo za ní).

[17] Otázku, zda svítila brzdová světla vozidla Ford Focus, hodnotí rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zcela přesvědčivě a dostatečně. Obě rozhodnutí upozorňují na rozpornost výpovědi žalobce, který nejprve v den nehody uváděl, že brzdová světla vozidla Ford Focus sice viděl, ale až „na poslední chvíli“, později však tuto svou výpověď korigoval s tím, že žádná brzdová světla neviděl. Závěr obou správních orgánů o účelovosti této změny výpovědi proto obstojí, a nebylo důvodu, aby krajský soud zavazoval stěžovatele k provedení znaleckého posudku o tom, zda brzdová světla skutečně svítila, nehledě na to, že takovýto znalecký posudek je s ohledem na povahu věci s dvouletým odstupem nemožný. Relevantní zjištění o tom, zda brzdová světla vozidla Ford byla funkční, by mohly učinit toliko orgány policie bezprostředně při vyšetřování dopravní nehody, k tomu však v nyní posuzovaném případě nebyl důvod, neboť v tu dobu žalobce uváděl, že je svítit viděl.

[18] Jak Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již uvedl, „*samotnou rychlost žalobcova vozidla by nebylo třeba zjišťovat znalecky, kdyby se na ní několik účastníků nehody shodlo a správní orgán by pokládal jejich tvrzení za věrohodná – to ovšem za situace, že ostatní skutkové okolnosti nehody, z nichž by bylo možno dovozovat žalobcovo zavinění, by byly spolehlivě prokázány a rychlost žalobcova vozidla by nebyla údajem klíčovým*“ (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, čj. 1 As 86/2008 - 63). Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci: přesnou rychlost žalobcova vozidla nebylo nutno určovat s ohledem na to, že žalobce již dne 4. 8. 2007 do protokolu o podání vysvětlení na místě nehody uvedl, že jeho rychlost byla kolem 80 - 90 km v hodině. V dané věci ostatně správní orgány netvrdily, že nebyla dodržena rychlost jízdy ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, ale že nebyla dodržena bezpečnostní vzdálenost ve smyslu § 19 odst. 1 téhož zákona. Není tedy procesním nedostatkem, pokud nebyla rychlost jízdy určena znalecky.

[19] Další a klíčovou otázkou, kterou se správní orgány zabývaly a jejíž posouzení je mezi žalobcem a stěžovatelem sporné, je vzdálenost, kterou musí řidič vozidla dodržet, pokud jede za jiným vozidlem. Pojem bezpečnostní vzdálenosti je upraven zákonem o silničním provozu v § 19 odst. 1. Ten stanovuje, že *řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za tímto vozidlem dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla jedoucího před ním.*

[20] Správní orgány zmiňují v souvislosti s pojmem bezpečnostní vzdálenosti tzv. „pravidlo dvou sekund“. Podle tohoto pravidla může řidič s určitým zjednodušením odhadnout bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním. Od chvíle, kdy vozidlo mine nějaký pevný bod u komunikace, do chvíle, kdy ten samý bod mine vozidlo jedoucí za ním, by měly uplynout minimálně dvě sekundy. V provozu na pozemní komunikaci se neustále mění podmínky, a proto je třeba podle těchto měnících se podmínek posuzovat i potřebnou bezpečnostní vzdálenost. Stěžovatel ve svém rozhodnutí vycházel dále z toho, že bezpečnostní vzdálenost je taková vzdálenost, na které v dané situaci řidič bezpečně zabrzdí. Navíc stěžovatel vyslovil názor, že není možné bezpečnostní vzdálenost obecně stanovit. Znalecký posudek, navržený žalobcem, který měl určit, jaká byla v daném případě bezpečná vzdálenost, proto nepovažoval stěžovatel za potřebný. Dle stěžovatelova názoru vysloveného v jeho rozhodnutí existuje několikero podmínek, které musí být zohledněny při volbě odstupu za jiným vozidlem (konkrétně například stav pozemní komunikace, rychlost jízdy, zkušenosti řidiče, hmotnost převáženého nákladu a rozhledové poměry). Tyto premisy stěžovatel následně aplikoval na projednávaný případ tak, že žalobce bezpečnostní vzdálenost „*prokazatelně nedodržel, o čemž svědčí především způsobený následek, kdy [žalobce] i přes intenzivní brzdění narazil do zadní části před ním jedoucího vozidla, jehož řidič začal v reakci na osobu na kolečkových bruslích brzdit.*“

[21] Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu by měl být potrestán ten, kdo narazil do jiného vozidla v důsledku toho, že nedodržel bezpečnostní vzdálenost. Smyslem tohoto ustanovení je tedy přimět řidiče, aby dodržovali při jízdě určitou bezpečnostní vzdálenost, díky které mohou včas zareagovat na nečekanou situaci a vyhnout se případné srážce, nikoliv je bez dalšího trestat za jakoukoliv takto vzniklou srážku.

[22] Nejvyšší správní soud je v obecné rovině ve shodě se žalobcem, že z § 19 odst. 1 vskutku nevyplývá objektivní odpovědnost řidiče za srážku s vozidlem jedoucím před ním. Nejvyšší správní soud je toho názoru, a tím se ztotožňuje s názorem žalobce, že účelem § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu je přimět řidiče, aby dodržovali bezpečnostní vzdálenost a měli tak možnost včas zareagovat a vyhnout se nehodě. Otázku bezpečnostní vzdálenosti je nutno vždy posuzovat se zřetelem na všechny relevantní okolnosti daného případu (včetně těch zmíněných stěžovatelem v jeho rozhodnutí – viz bod [20] shora). Současně je nutno upozornit, že „dostatečná bezpečnostní vzdálenost“ je podána zákonnou definicí účelově, a to tak, aby se řidič *mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla jedoucího před ním*. Lze tak předpokládat, že v obvyklých situacích bude srážka dvou za sebou jedoucích vozidel dána právě porušením povinnosti stanovené § 19 odst. 1.

[23] Přestupkem je podle definice § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem. Ke spáchání přestupku (ostatně jako ke spáchání každého jiného deliktu) je třeba jednak jednání deliktně způsobitelného subjektu, jímž dochází k porušení povinnosti (objektivní stránka deliktu), jednak jeho zavinění (subjektivní stránka deliktu). Zavinění musí být přítomno buď ve formě úmyslu přímého či nepřímého, nebo ve formě nedbalosti vědomé či nevědomé. V tomto případě v úvahu přichází s ohledem na povahu případu pouze nedbalost nevědomá [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích]. Správní orgány ohledně žalobce připouštějí, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem; jelikož mu však nedodržení dostatečné bezpečnostní vzdálenosti kladou za vinu, nutně (ač mlčky) vycházejí z toho, že vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že ke srážce za daných podmínek může dojít.

[24] Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, „[z]avinění - a tedy protiprávnost - nelze dovozovat ex post z toho, že vznikla škoda. To, že někdo svým jednáním vyvolá škodný následek, totiž ještě bez dalšího neznamená, že takový následek zavinil“ (rozsudek čj. 1 As 86/2008 - 63 cit. v bodě [18] shora). Příkladem situace, kdy srážka vozidel nemusí bez dalšího znamenat porušení § 19 odst. 1, bude například nehoda způsobená náhlým a pravidly silničního provozu nedovoleným manévrem vpředu jedoucího vozidla, neměl-li vzadu jedoucí řidič důvod takovéto protiprávní jednání vůbec očekávat. Protizákonný a dokonce protiústavní tak bude postup správních orgánů, které nezvažovaly „otázku hranice okolností, které může či nemůže řidič předvídat, na něž je třeba usuzovat z objektivních okolností dopravní situace, a nikoliv pouze hypotetický“ (nález IV. ÚS 87/01 ze dne 4. 10. 2002, publ. pod č. 122 ve sv. 28, s. 67 Sb. ÚS, všechna zde cit. rozhodnutí ÚS jsou přístupná též na <http://nalus.usoud.cz/>). V souladu s tímto právním názorem je též judikatura NSS, která opakovaně zdůrazňuje, že zavinění účastníka silničního provozu nutno posuzovat také s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, podle něhož „po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2006, čj. 3 As 24/2005 - 73, resp. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, čj. 5 As 32/2008 - 51, dále odkazující na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu).

[25] Příklad dopravní nehody žalobce se však od situací popsaných v předchozím bodě zásadně liší. Dopravní nehoda vyplynula z běžného provozu na silniční komunikaci, kdy řidič vozidla jedoucího před žalobcem obvyklým způsobem, tedy brzděním, reagoval na standardní situaci, která nastala před ním (dívka na kolečkových bruslích v jeho vlastním jízdním pruhu a protijedoucí traktor). Tuto skutečnost také stěžovatel ve svém rozhodnutí zdůrazňuje, když uvádí, že řidič vozidla Ford Focus „nebrzdil bezdůvodně. Jeho jednání bylo vyvoláno okolnostmi a rychlost snížil z hlediska bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích, aby neomezil nebo neohrozil protijedoucího řidiče traktoru a neohrozil bruslařku, pro jejíž bezpečné objetí neměl dostatek času a prostoru“ (s. 7 rozhodnutí stěžovatele). Ani bruslařka neporušila žádné povinnosti stanovené zákonem. Jela totiž po levé straně komunikace na kolečkových bruslích směrem od obce Závidkovice, v okamžiku, kdy uviděla v protisměru auta, zastavila, a protože nebylo místo na projetí, otočila se a pomalu jela zpět směrem na Závidkovice po krajnici komunikace, aby nepřekážela vozidlům (s. 4 rozhodnutí stěžovatele). Šlo tedy o naprosto obvyklou dopravní situaci, se kterou žalobce měl a mohl s ohledem na své osobní poměry a povahu běžného provozu na silničních komunikacích počítat. Ostatně žalobce sám vypověděl, že osobu na kolečkových bruslích před Fordem Focus sám viděl (s. 4 rozhodnutí). V takovémto případě nelze vysvětlit srážku obou vozidel jinak než tak, že žalobce vskutku bezpečnostní vzdálenost nedodržel. Důkazy znaleckými posudky směřující k přesnému výpočtu rychlosti vozidla před srážkou a vzdálenosti mezi oběma vozidly by tak byly nadbytečné.

[26] Nutno upozornit, že ani sám žalobce v okamžiku skončení řízení před správním orgánem I. stupně nepochyboval o úplném skutkovém objasnění celé věci, a proto další důkazy nenavrhoval (což potvrzuje i sám žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s. 4, bod II., srov. k tomu též právní názor vyslovený judikátem čj. 2 As 93/2006 - 84 cit. v bodě [13] výše).

[27] Stěžovatel se ve svém rozhodnutí taktéž dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), *soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyloučit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost* (nálezn. sp. zn. I. ÚS 113/02 ze dne 4. 9. 2002, publ. jako č. 109, sv. 27, str. 217 Sb. ÚS). Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí stěžovatele vyhovělo.

V.

Závěr

[28] Z uvedeného plyne, že správní spis a správní rozhodnutí poskytují dostatečnou skutkovou oporu pro právní závěr, že žalobce zavinil nedodržení bezpečnostní vzdálenosti od vozidla jedoucího před ním, přičemž forma zavinění byla nedbalost nevědomá [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích]. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost

je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] V dalším řízení je krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku vysloveným vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu